

LBRIS

We know
books

JENNIFER L.
ARMENTROUT

NĂSCUTĂ
DIN
SÂNGE
ȘI
CENUȘĂ

Traducere din limba engleză
BIANCA PAULEVICI

LITERA
București

Făuritorul de Țărână

Nyktos, cunoscut și sub numele de Făuritorul de Țărână, Cel Binecuvântat, Păzitorul de Suflete, zeul primitiv al oamenilor de rând și al sfârșitului, zeul primitiv al morții și, în prezent, zeul al naibii de nerăbdător, nu voia să se afle pe hol, în fața dormitorului său.

Ba chiar era ultimul loc în care voia să se afle, având în vedere că se putea gândi doar la faptul că Regina lui – perechea inimii lui, soția lui, întreaga lui lume – era în patul lor, așteptându-l.

Plecase de lângă ea doar cu câteva minute în urmă, însă trupul îi vibra efectiv de nevoia de a se întoarce la ea. Să o privească. Să o atingă. Să-și amintească faptul că era în siguranță, sănătoasă și în viață. Că Ascensiunea ei și orele care-i urmaseră nu fuseseră doar un vis minunat.

Ash încerca cu disperare a-și aminti că, în pofida tuturor lucrurilor pe care le făcuse pentru a rămâne izolat de ceilalți, ajungând chiar să ceară să-i fie înlăturată *kardia*, tot se îndrăgostiseră unul de celălalt, sfărâmând scuturile groase pe care le ținuseră aproape de piepturile lor și spulberând barierele pe care le ridicaseră pentru a se ține reciproc la distanță. Ash sfidase soarta prin simpla putere a voinței lui. Sfidaseră soarta *împreună*.

Toate acestea din cauza celui mai imprevizibil lucru dintre toate.
Un lucru necunoscut și nescris.

Singurul lucru mai puternic decât parcele...

Adevărata iubire izvorăta din inimă și din suflet – inimile ingemănite.

Însă conversația aceasta cu Nektas era importantă. Trebuia să aibă loc.

Așa că avea să fie răbdător.

Sau cel puțin avea să tolereze această întrerupere.

– E liniște în tărâm, îi spuse Nektas cu voce joasă.

– Deocamdată.

– Deocamdată, încuviință dragoninul, păru-i negru cu șuvițe purpurii căzându-i peste un umăr. La granițele dintre Ținuturile Umbrelor și Vathi e liniște, zise el. La fel în văzduhuri. Nici Attes, nici Kyn n-au făcut nici o mișcare.

Ash nu era îngrijorat din pricina lui Attes – nu că n-ar fi vrut să-i jupoaică ticălosului pielea de pe oase. Își strânse pumnii pe lângă corp. Nu. Pe fratele zeului primitiv al înțelegerii și al războiului plănuit, de fapt, să-l eviscereze încet și dureros, începând prin a-i smulge o fâșie de carne pentru fiecare cuvânt pe care i-l spusese când fusese închis – indiferent că fusese adevărat sau nu.

– *Majestatea Sa a binevoit să mi-o ofere după ce se va sătura de ea.* În ochii lui Kyn strălucise o bucurie plină de sadism în timp ce se apropiase de Ash, crezând că acesta era complet supus. *Nu cred că ei i-a plăcut să audă asta.* Răsese, apoi adăugase: *Presupun că nu-i va plăcea nici să-mi simtă scula în dos, dar va ajunge să îi placă în cele din urmă. Ba chiar mă va implora să...* Cuvintele i se frânseseră într-un gălgâit de sânge și înjurături.

Ash întinsese lanțurile din oase exact cât să-și ridice brațul și să-și înfigă degetele în gâtul nenorocitudinii. Își pierduse jumătate din piele și o bucată de os făcând asta, însă nu-i păsase. Ar fi făcut-o cu plăcere din nou și din nou. Atât de puternică îi era furia.

Atât de puternică încă îi era furia.

Era doar stăvilită.

Îl ținutură niște ochi de culoarea safirelor șlefuite. Ash încă nu se obișnuise cu felul în care arătau acum ochii dragoninului, însă recunoscuse privirea înțelegătoare. Nektas știa la ce se gândea. Nu avea nevoie de nici o legătură pentru asta. Nu când cel mai în vârstă dragonin îi era ca un tată și frate deopotrivă.

Nektas privi pe lângă Ash spre ușile dormitorului.

– Kolis se ascunde în continuare.

Umbrele străbătura pielea lui Ash, iar luminile din sfeșnicele de pe pereți pâlăiră puternic de-a lungul holului. Simpla menționare a numelui unchiului său îi stârni o furie atât de viscerală, încât ceea ce simțea Ash pentru Kyn nu mai părea... chiar atât de rău.

Pentru că Ash știa.

Și lui Kolis îi plăcuse să vorbească atunci când îl vizitase pe Ash. Cu diferența că era mai inteligent decât Kyn și se asigurase că păstrase o distanță sigură față de Ash în timp ce vorbise despre Sera de parcă i-ar fi aparținut. Maxilarul lui Ash se încleștă, iar luminile pâlăiră puternic.

– Ash, îl avertiză Nektas blând, apropiindu-se de zeul primitiv, ochii lui albaștri arzând la fel de intens precum luminile de pe perete.

– Sunt calm, mormăi Ash, inspirând adânc și suprimându-și energia violentă și întunecată.

Nektas ridică din sprâncene.

– Ești sigur de asta?

Trebuia să fie.

– Da.

Își drese glasul, iar luminile din jurul lor se domoliră.

– Cât timp crezi că se va ascunde?

– Greu de spus. Câteva zile? O săptămână? Nektas își îndreptă din nou privirea spre ușile dormitorului, adăugând: Presupun că Sera e bine.

Era mai mult decât bine. Era perfecțiunea întruchipată. Încuviință totuși din cap.

– Da.

– Sunt ușurat să aud asta. Nektas făcu o pauză, apoi continuă: Chiar dacă ultima dată când am bătut la ușă ai amenințat că mă vei ucide.

Ash simți cum un val de căldură îi cuprinde fața și își aminti clar că-i spusese lui Nektas că avea să-l ucidă dacă nu se căra naibii de lângă ușă. Pe de altă parte, în momentul acela Ash tocmai își retrăsese degetele din dulceața Serei.

– Da, zise el și își drese iar glasul. Îmi pare rău pentru asta.

Nektas chicoti.

– Nu e nevoie. Îmi amintesc cum e...

Lumina din ochii dragoninului se stinse, iar Ash simți asta în piept mai puternic și mai profund ca înainte. Pentru că, în pofida tuturor pierderilor pe care le trăise – părinții și cei dragi lui –, nimic nu se compara cu a-ți pierde jumătatea. Cea care era totul pentru tine.

Iar Nektas suferise o astfel de pierdere.

Kolis se asigurase de asta.

Ash îl prinse pe dragonin de umăr.

– Jurământul pe care ți l-am făcut nu s-a schimbat. Kolis va plăti pentru ce v-a făcut ție și alor tăi.

Nektas inspiră adânc și nările i se umflară.

– Știu.

– Foarte bine.

În timp ce Ash își coborî brațul, spirala aurie a însemnului căsătoriei de pe dosul palmei lui stângi străluci.

– Știu că toți ceilalți vor mai mult decât o scurtă informare din partea mea și că îți doresc să o vadă pe Sera.

– Trebuie să o vadă, îi zise Nektas, încrucișându-și brațele la piept. Cu ochii lor.

Ash înțelegea asta. Ceilalți trebuiau să vadă că Sera era cea pe care o știau, să confirme că nu-și pierduse mințile în timpul Ascensiunii și că era întocmai ceea ce simțeau cu toții că era.

Adevărata zeiță primitivă a vieții.

Dar trebuiau să aștepte.

– Nu am avut ocazia să vorbesc serios cu ea, zise Ash.

– Nu mi-ar fi trecut niciodată prin minte, replică sec Nektas.

Un zâmbet slab își făcu apariția pe buzele lui Ash, însă dispăru rapid.

– Trebuie să vorbesc cu Sera înainte să fiu de acord ca *oricine* să ajungă în fața ei, spuse el. Trebuie să mă asigur că e bine.

Nektas încuviință din cap.

– A trecut prin multe.

– Așa este.

Știa asta, chiar dacă Sera nu-i împărtășise prea multe despre încarcerarea ei.

Dar Ash știa.

Deși Kolis și Kyn nu comentaseră, Ash nu avea să uite niciodată cât de disperată fusese Sera să afle dacă el mai avea aceeași părere despre ea. Iar el știa *de ce* l-ar fi întrebat asta, chiar dacă-i spusese că, de fapt, nu pățise nimic. Știa întocmai ce lucruri putea îndura cineva pentru a-l face să se teamă de așa ceva. La urma urmei, o trăise pe pielea lui atât ca martor ocular, cât și ca martor involuntar.

Un nod de tristețe și furie i se blocă în gâtleej, dar nu-i îngădui să-l sufocă. Dacă ar fi făcut-o, ar fi sufocat-o și pe ea.

– Va avea nevoie de timp ca să-și revină, spuse el. Trebuie să te asiguri că se va întâmpla asta.

– O pot face, îl asigură Nektas fără ezitare. Mă voi asigura că toți ceilalți vor sta departe în seara asta și peste noapte. Voi continua să patrulez, în caz că vreun idiot decide că azi e o zi bună ca să moară.

Un zâmbet sălbatic apără pe buzele lui Ash. Îi plăcea cum suna ultima parte.

– S-ar putea să avem nevoie de mai mult de o noapte.

– Ne vom ocupa de problema asta la momentul potrivit.

– Îl voi anihila de-a dreptul dacă se ajunge la asta, îl avertiză Ash. Dragoninul zâmbi strâmb, îndreptându-și atenția spre uși.

– Mă îndoiesc că ea va îngădui ca asta să devină o problemă.

Ash pufni. Nektas probabil că avea dreptate.

– Ești... Se opri brusc când simți gustul acru al neliniștii în gâtleej, o emoție despre care știu că nu-i aparținea. Spatele i se îndreptă brusc. Trebuie să mă întorc la ea, adăugă el.

Nektas încuviință din cap.

– Visează. Își întoarse privirea spre Ash, adăugând: Și visele ei sunt pline de neliniște.

Sentimentul de surprindere străpunse apăsarea din pieptul lui Ash.

– Ai creat deja legătura cu ea?

– A fost creată în clipa în care s-a născut, zise Nektas, ochii albaștri luminoși strălucindu-i puternic. Doar că nu am știut.

Cum ar fi putut ști vreunul dintre ei? Doar câteva persoane știuseră că tatăl lui, Eythos, pusese ultimii lui tăciuni de viață – și ai lui Ash – într-o spiță de muritori. Iar ei nu se număraseră printre cei în cunoștință de cauză. Nici nu s-ar fi putut aștepta ca o muritoare să supraviețuiască unei Ascensiuni și să devină o zeiță primitivă. Era un teritoriu nou pentru toți.

Ash dădu să se întoarcă, apoi se opri. Mai trebuia să spună ceva.

– Mulțumesc.

Nektas își înclină capul.

– Pentru ce?

Ash zâmbi ironic și îl prinse pe dragonin de ceafă.

– Pentru ajutorul și loialitatea ta din toți acești ani.

Nektas îi răspunse cu același gest, iar greutatea mâinii dragoninului îi oferi stabilitate.

– Loialitatea noastră față de tine a fost făurită prin sacrificiile pe care le-ai făcut și prin puterea voinței tale, Ash. Legătura noastră cu tine a fost câștigată și e la fel de puternică precum un *notam*.

Ash ridică bărbia în semn de apreciere.

– Și Sera?

Nektas îi zâmbi și o umbră de aprobare îi străluci în privire.

– Ea a câștigat-o chiar dacă nu era obligată să o facă. Îl strânse de umăr pe Ash, apoi își trase mâna înapoi, spunându-i: Ai grijă de ea!

– Întotdeauna, jură Ash și chiar era un jurământ – unul pe care avea să-și petreacă eternitatea împlinindu-l.

Lăsându-l pe Nektas pe hol, Ash se întoarse la Sera, strecurându-se tăcut în dormitor. O găsi imediat cu privirea și avu impresia că timpul se opri în loc.

Sera stătea întinsă pe spate, cu jumătate din buclele de un blond-argintiu întinse peste pernă și peste umărul ei gol. Ash se apropie de pat, urmărind cu privirea șuvițele până în locul în care sfârscul ei rozalii se ițea printre ele, apoi până în dreptul păturii cu care o acoperise înainte să plece din odaie.

Când o văzu, i se strânse stomacul de dorință, însă și-o stăpâni – lucru pe care probabil că ar fi trebuit să-l facă imediat ce se trezise Sera. Dar, fir-ar să fie, își pierduse controlul. Nu regreta lucrurile

pe care le trăiseră împreună în ultimele ore și știa că nici ea nu le regreta, dar mai știa că ar fi trebuit să se controleze.

Așa cum spusese Nektas, mintea și corpul Serei trecuseră prin multe, iar dovada se vedea acum pe chipul ei.

Sprâncenele ei, de un blond-închis spre maroniu, erau încrunta-te, formând o mică încrețitură între ele. Pistruii de pe fața ei – toți treizeci și șase – se vedeau clar pe pielea acum mai palidă decât era în mod normal. Genele închise la culoare i se zbăteau pe obraji.

Visa. Și visele erau pline de frământare și neliniște.

Ash se încordă în timp ce dădu pătura laoparte și se strecură în pat lângă ea. În timp ce o privi, gustul aspru de lămâie se intensifică.

Voia să știe ce anume visa și totuși o parte nevolnică din el nu voia să afle.

Pentru că nu era sigur ce ar fi făcut dacă ar fi aflat. Și totuși, dacă ar fi trebuit să ghicească, probabil că ar fi semănat cu lucrurile de care fusese avertizat în viziunea pe care o avusese – și pe care o interpretase atât de-al naibii de greșit – cu ani în urmă. În furia lui, pesemne ar fi incendiat tărâmurile, lăsând în urmă doar moarte și distrugere.

Iar când Ash se gândea la Kolis, era întocmai genul de furie pe care o simțea atunci. Una îndeajuns de nesăbuită și de sălbatică încât ar fi privit bucuros tărâmurile făcându-se praf și pulbere dacă asta ar fi însemnat că putea fi martor la moartea lui Kolis. Pentru că nu-i păsa câte suflute trimiteau faptele lui printre pilaștrii de asfodele. Chiar nu-i păsa cât timp Sera nu mai era nevoită să-și facă griji din pricina aceluși nenorocit.

Totuși, furia lui ar fi rănit-o în mod inevitabil pe Sera. Viața nu putea exista fără moarte. Și invers. Furia lui ar fi dus la ruina tărâmurilor. *A lor*.

Așa că trebuia naibii să se calmeze.

Ash o privi, convins că probabil Sera i-ar fi tras un pumn dacă ar fi știut. Buzele i se curbară într-un zâmbet fad, scurt. Părea să se fi liniștit puțin, dar încă îi simțea neliniștea. Sperând că tot ce o chinuia avea să treacă, nu prea voia să o trezească. Sera adormise la scurt timp după ce făcuseră dragoste și avea nevoie de odihnă. Dar, după câteva minute în care stătu de pază, sprâncenele Serei

se apropiară din nou. Mâna îi tresări și apoi degetele i se strânsă în pătura până când i se albiră. Ash simți altă emoție.

Amară și sufocantă.

Frică.

Apoi Sera scoase un sunet pe care rareori îl auzise la ea.

Sera *scânci*.

Apoi strigă un cuvânt.

Unul singur.

Nu.

Ash simți cum întreaga ființă i se despică în două.

Da, la naiba! Să stea pur și simplu acolo și să nu facă nimic, chiar dacă era doar un coșmar, îi preschimbă măruntaiele într-un amestec rece ca gheața de furie și tristețe. Un tremur îi străbătu brațul când ridică o mână.

„Adună-te”, își zise în sinea lui. Sera nu avea nevoie de furia lui acum. Închise ochii și își limpezi gândurile. Sera avea nevoie de toate lucrurile pe care el și le refuzase după ce înfruntase pe-depele lui Kolis și cererile acelei cățele primitive, Veses. Sera avea nevoie de alinare și de stabilitate. De sprijin. Tremurul încetă. Pieptul i se relaxă.

Își controlează furia mortală. O atinse ușor pe față și i se încordă maxilarul când Sera tremură în somn, o undă de energie trecând prin ea spre el, mângâind esența primitivă din el.

Ash o sărută pe frunte, atenuându-i încordarea.

– Sera, îi zise el, lăsând ca un strop din puterea lui să i se scurgă în voce.

Se putea să nu funcționeze, deoarece singurul care putea folosi constrângerea împotriva altor zei primitivi era *doar* zeul primitiv al vieții, iar zeița primitivă a vieții tocmai trecuse prin Ascensiune și nu își atinsese nici pe departe deplinătatea puterilor. Speră însă să funcționeze și apoi urfă faptul că spera asta. Nu-i plăcea deloc să o facă. Însă disprețuia și mai mult frica pe care o simțea Sera.

– Trezește-te, *liessa!*

Capitolul 1

Vocea lui Ash mă trezi din somn. Simțind cum bătăile inimii îmi încetineau, m-am forțat să înghit în sec, fiind aproape dureros. Mă durea gâtul de parcă aș fi țipat zile întregi – chiar ani întregi. Dar nu mai țipasem din Orașul Zeilor. Din Dalos.

Am simțit niște buze reci atingându-mi obrazul și m-am rostogolit imediat spre alinarea pe care mi-o aducea trupul lui lung și puternic. Am simțit cum își ridică brațul, făcându-mi loc să mă cuibăresc la pieptul lui.

Toată încordarea mă părăsi în timp ce m-am relaxat în brațele lui. Iată efectul pe care îl avea asupra mea. M-am liniștit. Fiecare particică din mine se liniști.

Mi-am sprijinit mâna pe lateralul trunchiului său și mi-am apăsă buzele în scobitura gâtului lui.

– N-am vrut să ațipesc.

Ash își trecu buzele peste creștetul meu.

– E în regulă, *liessa*.

Ceva frumos.

Ceva puternic.

De fiecare dată când rostea cuvântul, mă învăluia ca o mângâiere blândă, umplându-mi inima cu un sentiment acut de apartenență, de a fi dorită și prețuită – două lucruri pe care mi le dorisem cu disperare să le simt toată viața.

– Visai, îmi spuse el încet.

back
Mi se înceală stomacul. Oare strigasem ceva? De-asta îmi simteam gâtulejul uscat și dureros?

- Chiar... visam?

Urmă o pauză.

- Nu-ți amintești?

- Nu, am mințit, simțind furnicăături pe piele. Oare am făcut ceva ciudat? l-am întrebat.

Își trecu din nou buzele peste fruntea mea.

- Nu, *liessa*. Erai doar agitată.

„Oh, slavă zeilor!“

M-am cuibărit lângă el, încercând să-l transform în pătura mea de răcoare.

- Cât timp am dormit?

- Mai deloc. Ash mă cuprinse cu brațul pe după mijloc, adăugând: Mai puțin de treizeci de minute.

Mi-am frecat nasul de scobitura gâtului lui, zâmbind.

- De ce am senzația că minți?

- Pentru că eu chiar mint.

Am râs răgușit și i-am simțit brațul încordându-se, strângându-mă scurt.

- Deci doar încercai să mă faci să mă simt mai bine că am adormit după ce am fost în stază zile întregi?

- Genul de somn pe care l-ai experimentat nu e neapărat odihnitor, îmi explică el cu o răbdare de care eu nu eram nici pe departe capabilă. Nu când corpul trece prin schimbări atât de drastice, continuă. Făcu o pauză, apoi adăugă: Și nici nu prea te-am lăsat să te odihnești după ce te-ai trezit.

Amintiri - unele dulci și altele de-a dreptul scandaloase - despre orele de după ce mă trezisem din stază îmi năpădiră mintea, făcându-mi degetele de la picioare să mi se încovoie.

- Nu mă plâng deloc de lipsa de odihnă.

Un hohot de râs întunecat și senzual îmi mângâie creștetul.

- Nici nu credeam că o faci, spuse el cu o urmă de îngâmfare masculină pură în voce. Dar Ascensiunea face ravagii. Ai nevoie de odihnă, adăugă.

- Nu simt că aș avea nevoie să mă odihnesc, am negat, vorbind cu buzele aproape de pieptul lui, de care încă stăteam lipită.

- Ar trebui. Își strecură un genunchi între ai mei, reușind să se apropie și mai mult de mine. Avem timp. Avem oricât timp ai nevoie.

Timp? Ce concept amuzant. Desigur, aveam timp, dar cât de mult? Nici pe departe suficient. Și deja petrecusem o mare parte din el în pat, sărutându-ne, gustându-ne, făcând sex și dragoste, ignorând tărâmul care se întindea dincolo de pat.

Ignorând ceea ce ne aștepta.

Și, deși nu-mi doream nimic mai mult decât să rămân în acel loc unde nimic nu ne putea atinge, neliniștea îmi clocotea pe sub piele. Aveam atât de multe de rezolvat și nici unul din noi nu era pregătit pentru cele mai multe dintre ele.

Începând cu ceea ce devenisem.

Ash își întoarse ușor capul și își apăsă buzele pe umărul meu gol, degetele încercându-i-se în buclele răsirate.

- Ți-am spus ce păr frumos ai? întrebă el.

Mi se strânse brusc stomacul.

Nu era prima dată când spunea asta. Ash era la fel de fascinat de părul meu pe cât eram eu de fascinată de zâmbetele lui. Iubea nuanța lui deschisă. Dar am simțit un aer stătut și apăsător. „Inspiră.“ Am simțit mirosul sufocant de flori de liliac putrezite. Și oricât de mult nu voiam asta, l-am văzut pe adevăratul zeu primitiv al morții în fața mea, zâmbetul lui strâmb dispărând încet. Privea - ba nu, îmi *cerceta cu atenție* - culoarea părului. Am auzit vocea lui Kolis...

- El îmi ura părul, am rostit brusc, inima bătându-mi ca un ciocan în coaste.

Am strâns mai tare din ochi, văzând scântei de lumină albă. I-am simțit degetele oprindu-se.

- Poftim?

- Kolis, am șoptit, dându-mi seama că-l strângeam de braț.

Eram cu Ash, înconjurată de mirosul lui proaspăt de citrice. Degetele *lui* erau în părul meu. Mă aflam în Ținuturile Umbrelor. În siguranță. Trecusem de Ascensiune și eram puternică. Protejată.

Dar, cel mai important, eram mai mult decât capabilă să mă apăr singură. M-am forțat să-mi relaxez strânsoarea.

– Îi ura culoarea și menționa des acest lucru.

Tot trupul i se încordă, iar pielea i se răci și mai tare.

La naiba!

Nu voisem să-i fur liniștea. Sau poate că nu i-o furasem eu, ci Kolis – care nici măcar nu era acolo.

Ash respiră adânc și i se ridică pieptul, atingându-l pe al meu.

– Încă o dovadă că, de fapt, Kolis e doar un idiot nenorocit.

– Sotoria avea părul roșcat, i-am explicat, imaginându-mi apoi cum îmi trăgeam pumni în gâtlee de mai multe ori. Cred că asta era, de fapt, problema, am zis.

– Nu-mi pasă cum naiba arăta părul ei!

– Nu e ca și cum ar fi fost vina ei, am spus, luând numaidecât apărarea sufletului care, mulțumită tatălui lui Ash, locuise în mine până de curând.

Acum, ea – singura persoană care îl putea ucide cu adevărat pe Kolis – se afla în diamantul Stea. Dar simțeam nevoia să o protejez.

Probabil că așa aveam să simt mereu.

– N-am spus că era vina ei. Își cufundă mai adânc mâna în buclele meleși îmi trase ușor capul pe spate. Sera? îmi zise el.

– Ce e?

– Privește-mă!

Oare nu mă uitam deja la el? Nu. Cu fața înflăcărată, am deschis ochii. Ne despărțeau doar câțiva centimetri și îi puteam vedea doar genele negre și dese care îi încadrau irisurile de culoarea fierului răcit străbătut de dăre albe și iluminate de o strălucire de *eather*.

– Voiam să te uiți la mine în timp ce-ți fac această promisiune. Vocea îi era dură, rece precum cea mai friguroasă și mai crudă temniță și în contradicție cu felul în care mă atingea. Știu, Kolis nu poate fi ucis. Nu încă. Dar îl voi răni. Rău de tot. Îl voi face să-și dorească să fie mort. Va implora să moară.

Un fior îmi străbătu pielea. Nu mă îndoiam de jurământul lui. Nici măcar o clipă. Și, deși îmi doream să fiu eu cea care avea să-i provoace nenorocitului o durere inimaginabilă, Kolis îi ucisese

pe tatăl și pe mama lui Ash. Și pe mulți alții. Kolis îi pricinuisese lui Ash mai multă durere decât puteam înțelege eu.

– N-am nici o problemă cu asta, am spus. Cât timp primesc și eu câteva minute cu el. Și un obiect foarte ascuțit.

– De acord.

Își încolăci degetele în jurul șuvițelor mele de păr.

– Eu...

M-am oprit, distrasă. Acum, când mă aflam suficient de departe de Ash încât să-i pot vedea întreaga față, l-am văzut – l-am văzut cu adevărat. Deodată, șirul constant, aproape haotic de gânduri încetini. I-am privit cu atenție trăsăturile și orice gând legat de tărâ-muri dispăru. Eram uimită.

Parcă îl vedeam pentru prima dată.

Totul la el mi se părea mai clar. Detaliile erau evidente, intense și variate. Părul lui des și ondulat – chiar și când era umed – era un amestec de nuanțe maronii, unele închise și altele deschise, cu accente castanii. O șuviță care i se încrețea deja în timp ce se usca îi săruta colțul buzelor pline și de o nuanță între roșu-rozaliu și maro. Alta i se așezase pe linia puternică și ascuțită a maxilarului. Puteam distinge o umbră de barbă nerasă pe care nu cred că aș fi putut s-o văd înainte cu ochii mei de muritoare.

Pe toți zeeii! De ce nu observasem asta imediat ce ieșisem din stază?

Sprâncenele, în aceeași culoare cu a celor mai închise nuanțe din părul lui, i se apropiară.

– Sera? Ești în regulă?

– Da.

Mi-am smuls privirea de la el și am inspectat dormitorul, sprijinindu-mă într-un cot.

Doar o mică lampă de lângă pat fusese lăsată aprinsă. În mod normal, n-ar fi fost suficient pentru a distinge cu adevărat detaliile, dar îmi era clar că Ash nu era singurul lucru pe care îl puteam vedea mai bine. Intrarea în odaia pentru îmbăiat fusese lăsată deschisă și vedeam până la cealaltă ușă care dădea într-o încăpere privată folosită pentru întâlniri când Ash voia să fie aproape de odăile lui. Vedeam măsuta de toaletă și puteam distinge dărele de un gri fad

din marmură. Urmele lăsate pe vopseaua uşii de lemn erau, de asemenea, vizibile. Chiar şi licărul pereţilor din piatră de umbre la care lumina lămpii nu ajungea.

Mi se făcu greaţă când m-am gândit la ce spusese falsul rege al zeilor despre piatra de umbre. Că era o zgură, o combinaţie a tuturor lucrurilor care fuseseră topite de focul de dragon, inclusiv lucruri precum *oameni*, şi apoi răcite.

Zeilor mari, încă mă scârbea gândul acela!

Ash îşi scoase mâna din părul meu şi îmi atinse şoldul.

– Nu pari a fi în regulă.

– Vederea mea. Văd lucrurile mai bine. Odaia. Pe tine. Mi-am plecat privirea spre el. Cum am putut fi atât de lipsită de spirit de observaţie şi n-am văzut până acum?

Încordarea care-i încadra gura expresivă dispăru imediat.

– Ai fost întrucâtva ocupată de când te-ai trezit din stază.

– Chiar *atât de* ocupată?

I se ridică un colţ al buzelor.

– Se poate ca simţurile abia formate să ţi se intensifice. Genele îi coborără, ascunzându-i privirea. Nu se întâmplă întotdeauna imediat şi deseori e un proces care are loc în etape ce pot dura câteva ore. Chiar şi zile.

Am aruncat din nou o privire prin dormitor. Draperii grele acopereau uşile balconului.

– Ție cât timp ți-a luat?

Îşi trecu vârful de degete peste umflătura sânelui meu în timp ce prinse o buclă şi mi-o dădu peste umăr şi după ureche.

– Vederea mi s-a schimbat imediat.

Mi-am dat ochii peste cap.

– Desigur.

Îmi zâmbi şi mai larg.

– Auzul mi s-a îmbunătăţit în câteva ore, însă restul abilităţilor le-am dobândit în câteva zile.

– Restul abilităţilor?

– Să simt schimbările subtile la cei din jurul meu şi în mediu, îmi explică, făcându-mă să mă încrunt şi mai tare, pentru că nu înţelegem la ce se referea. Iar să-i înţeleg pe dragonini a durat câteva zile.

Am simţit scânteii de surprindere în tot corpul. M-am holbat la el, apoi m-a încercat acel simţ ciudat al *cunoaşterii*. Ash chiar îi *putea* înţelege pe dragonini. Toţi zeii primitivi trecuţi prin Ascensiune îi puteau înţelege, precum şi unii dintre zeii mai vechi.

Crezusem că glumise sau că doar simţea ce gândeau pentru că le cunoştea emoţiile. Însă era o combinaţie între cele două. Le simţea stările de spirit sau nevoile şi era capabil să le audă gândurile.

– Se numeşte *te'lepe*, continuă el. Un fel de legătură. Un *notam* care le permite dragoninilor să îşi transfere gândurile către noi. Se poate forma chiar şi între ei şi zeii, în funcţie de cât de confortabil se simt cu zeul respectiv.

Notam? M-am încruntat. Nu-mi spusese şi Attes despre asta? Am încercat să-mi imaginez cum era să aud în minte vocea dragoninilor şi nu am reuşit.

– Ei nu ne pot auzi așa, nu?

Ash clătină din cap.

– Eu nu pot, dar cred că tatăl meu putea vorbi cu ei. Așa că și tu ar trebui să reușești în cele din urmă.

Mi-am prins buza de jos între dinţi şi mi-am înfipt în ea vârful unui colţ înainte să procesez ce îmi spusese.

– Zeilor! am şuiertat, înfiorându-mă. În ritmul ăsta, o să rămân fără buze.

Ash râse încet, răguşit. Totuşi, am auzit diferenţa de timbru. Îmi plăceau la nebunie felurile lui de-a râde, pentru că, la fel ca mine, trăise mult timp fără să râdă. Dar acum sunetul acela avea o lejeritate aparte. O lipsă de înfrânare. Ceea ce îmi aducea aminte că nu mai ţinea părţi mari din sine închise faţă de mine.

Chiar dacă mă ustura buza, mi-am plecat capul şi mi-am lipit gura de a lui. Sărutul începu blând, ca o declaraţie delicată de iubire, dar apoi se aprinse o scânteie, aţâţând flăcările dorinţei care ne curgeau prin vene. Îmi cuprinse gura cu a lui, prinzând stropii mici de sânge care se iviră în urma muşcăturii. Îmi despărţi buzele cu limba – avea gust de stejar şi condimente de la whisky-ul pe care îl băuse înainte să adorm.

Şi ştiam că, dacă îl sărutam în continuare, nu aveam să mai plecăm vreodată din pat.

Cu reticență, mi-am desprins gura de a lui și apoi m-am prăbușit pe spate cu toată grația unui mistreț sălbatic.

– Deci...

M-am uitat la Ash. Buzele încă îi erau întredeschise și ușor umflate, iar irisurile lui aveau nuanța argintului înfierbântat, străbătut de dăre strălucitoare de *eather* – esența primitivă. Felul în care mă privea, de parcă ar fi vrut să mă devoreze... „Pe toți zeii!“ Mi-am întors rapid privirea dinspre el, înainte să-mi pierd și puțină înfrânare rămasă de care abia mă agățam.

Mi-am dres glasul.

– Mă întreb cât timp îmi va lua să dezvolt auzul tău special. Ore? Zile? Săptămâni?

– Nu ar trebui să dureze săptămâni.

Ash se așează pe o parte, sprijinindu-și capul în pumn.

– Dar dacă o să dureze? l-am întrebat, răsucindu-mi vârfulurele părului între degete.

– Nu va dura atât.

– Pari atât de încrezător! Însă eu mă aflam pe punctul de-a mă lăsa pradă anxietății, chiar dacă știam că era inutil. Era partea aiurea a minții mele care nu se schimbă în timpul Ascensiunii. Chiar dacă știam că nu exista nici un motiv de îngrijorare, asta nu însemna că nu aveam să mă îngrijorez. De obicei, însemna că aveam să mă îngrijorez și *mai tare*. Nu e ca și cum ar fi imposibil. *Am fost* muritoare, la urma urmei. Nu trebuia să fac Ascensiunea. Poate că a mers ceva prost. Dacă s-a întâmplat așa, va trebui, știu eu, să mă schimb cu un... zeu primitiv fără defecte.

– Posibil.

Am rămas cu gura căscată și mi-am îndreptat privirea spre el.

Ash îmi făcu cu ochiul.

– Nu face pe drăguțul cu mine și nu-mi face cu ochiul, i-am poruncit. *Posibil?*

Râse, scoțând din nou sunetul acela neînfrânat.

– De parcă aș lua vreodată în considerare așa ceva. Și dacă ar fi posibil, ceea ce nu este. Mă prinse de mână și mi-o scoase din păr. Nu există altcineva pentru mine în afară de tine. Niciodată

nu a existat, îmi spuse el și mi se tăie respirația, privirile noastre întâlnindu-se. Și niciodată nu va exista, adăugă.

– Nu există nimeni în afară de tine, am jurat. Niciodată.

– Știu. Maxilarul i se încordă puțin, însă privirea încă îi era blândă și caldă. De aceea încă sunt puțin furios pe tine, adăugă el.

M-am încruntat.

– În legătură cu ce?

– Voiai să merg mai departe, îmi aminti el, rostind cu greu cuvintele, de parcă i-ar fi lăsat un gust amar. Voiai să găsec o modalitate de a-mi redobândi *kardia* și să găsec o persoană pe care să o iubesc. Chiar mi-ai spus asta, deși nici vorbă ca tu, dintre toți oamenii, să fi fost de acord.

– Am spus-o pentru că eram pe moarte.

– Ce scuză convenabilă.

– Eu cred că e o scuză foarte bună, am ripostat. Și cum adică *tu, dintre toți oamenii?* Am vorbit serios când am spus că vreau să găsești iubirea.

– Ce prostie, Sera.

– Ba nu e.

Râse tăios.

– Dacă aș fi reușit cumva să-mi redobândesc *kardia* și chiar aș fi găsit pe altcineva, vrei să zici că n-ai fi aflat o modalitate de a mă bântui?

Mi-am încrucișat brațele la piept și mi-am ridicat bărbia.

– Categorie nu.

Ridică din sprâncene.

I-am susținut privirea.

Așteptă, apoi întrebă:

– Serios?

– Da.

Ash își coborî capul, oprindu-se la doar câțiva centimetri de mine.

– Știu cine ești, Sera.

– Sper că așa e, am ripostat.

– Știu că ești mult mai grijulie decât recunoști. Știu că ești capabilă de fapte incredibile de bunătate și sacrificiu, comparabile doar cu ferocitatea și încăpățânarea ta, spuse el, strălucirea de *eather* din